RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 217.601 van 31 januari 2012
in de zaak A. 199.048/XIV-32.829

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bruno Soenen
kantoor houdend te 9000 Gent
Kortrijksesteenweg 597
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 4 februari 2011, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 54.183 van 10 januari 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6583 van 25 februari 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekster heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekster heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 januari 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marie-Claire Frère, die loco advocaat Bruno Soenen verschijnt voor de verzoekster, en attaché Cedric Misseghers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekster verklaart zich op 15 december 2009 vluchteling in België. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, te dezen een adjunct-commissaris, neemt op 17 augustus 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 september 2010 tekent de verzoekster tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 10 januari 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekster werpt in een enig middel de schending van artikel 51/4, § 1, tweede lid en § 3 en artikel 57/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van “een substantiële vormvereiste” op.

Zij voert aan dat volgens het bestreden arrest ook eentalige adjuncten de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kunnen vervangen. Vermits te dezen het Nederlands de taal van het onderzoek is, moet ook de beslissing in het Nederlands worden genomen. Volgens de verzoekster gaat het bestreden arrest tegen de wet in met het oordeel dat de ondertekening van een Nederlandstalige bestreden beslissing door een adjunct van de commissaris-generaal, die geen bewijs heeft geleverd van de kennis van de Nederlandse taal, wettig is. De twee adjunct-commissarissen moeten volgens artikel 57/4 van de Vreemdelingenwet het bewijs leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal en de andere van de Franse taal. Daarom kon in het bestreden arrest niet wettig worden besloten dat bij het nemen van de beslissingen de kennis van de taal niet is vereist en dat de door de wet voorziene verdeling van de adjuncten is gerespecteerd indien vaststaat dat de Franstalige adjunct-commissaris ook Nederlandstalige beslissingen heeft genomen, zoals te dezen het geval was.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoekster het middel.

Beoordeling

6.1. Artikel 51/4, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de taal van het onderzoek tevens de taal van de beslissing is waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

Te dezen is niet betwist dat zowel de stukken die de neerslag van het onderzoek vormen als de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, meer bepaald van een adjunct-commissaris, in het Nederlands zijn opgesteld, hetgeen de taal van het onderzoek was. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.2. Uit artikel 57/4 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt bijgestaan door twee

adjunct-commissarissen die door hun diploma of hun taalrol het bewijs moeten leveren van de kennis, de ene van de Nederlandse taal, de andere van de Franse taal. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat twee adjunct-commissarissen werden voorzien om een taalkundig evenwicht te verzekeren, in het bijzonder om te voorkomen dat de beide adjunct-commissarissen het bewijs van dezelfde taal zouden leveren. (Parl. St. Kamer, 1986-1987, nr. 689/10, 55; Hand. Kamer, 1986-1987, 11 maart 1987, 1020) Een amendement om de commissaris-generaal van de ene taalrol te laten bijstaan door één adjunct-commissaris van de andere taalrol werd verworpen. (Parl. St. Senaat, 1986-1987, nr. 515, 79)

Artikel 57/9 van de Vreemdelingenwet bepaalt trouwens dat de bevoegdheden zoals te dezen worden uitgeoefend door de commissaris-generaal of bij delegatie door zijn adjuncten. Er is niet bepaald dat het om een adjunct met hetzelfde diploma of van dezelfde taalrol als de taal van de kwestieuze beslissing moet gaan. Overigens is nergens bepaald dat de commissaris-generaal tweetalig moet zijn, noch dat hij enkel beslissingen in zijn eigen taal kan nemen.

Naar luid van artikel 57/2 van de Vreemdelingenwet zijn zowel de commissaris-generaal als zijn adjuncten “geheel onafhankelijk bij het nemen van hun beslissingen en adviezen”. Uit de voorbereidende werken van de Vreemdelingenwet blijkt dat de adjunct-commissarissen geen rijksambtenaren in de zin van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel zijn en dat zij hun beslissingen nemen zonder hiërarchisch ondergeschikt aan de bevoegde minister te zijn. Derhalve is de regel dat een eentalig rijksambtenaar rechtsgeldig enkel beslissingen kan nemen in de taalrol waarvoor hij benoemd is, niet op de adjunct-commissarissen van toepassing. (Parl. St. Kamer, 1986-1987, nr. 689/1, 12 en 24)

De gevolgtrekking van de verzoekster uit artikel 57/4 van de Vreemdelingenwet als zou de ene adjunct de commissaris-generaal bijstaan dan wel vervangen voor de Nederlandstalige beslissingen en de andere adjunct voor de Franstalige beslissingen, vindt dus geen steun in de wet. Evenmin blijkt wat dat betreft de schending van een substantieel vormvereiste. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van éénendertig januari tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**André Beirlaen**